

Alt av nåde!

«Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Syndebæreren Av C. H. Spurgeon

Den som ikke visste av synd, har Han gjort til synd for oss. 2 Kor. 5,21

Sørgende kristen! Hvorfor gråter du? Er du bedrøvet over din egen fordervelse? Sku opp til din fullkomne Herre og kom i hu at du er fullkommen i Ham. (Kol. 2,10). - Du er i Guds øyne så fullkommen som om du aldri hadde syndet – ja, mer en dette: Herren vår rettferdighet (Jer. 23,6), har iført deg en guddommelig kledning, så du har mer enn et menneskes rettferdighet - du har *Guds* rettferdighet. (Rom. 3,22).

Å, du som sørger på grunn av din medfødte synd og fordervelse, kom i hu at ingen av dine synder kan fordømme deg.

Du har lært å kjenne at synden ikke er din – den ble lagt på Kristi hode. At du kan bestå for Gud er ikke av deg selv – du er benådet *i den elskede* – du er like så meget antatt av Gud i dag, med all din syndighet, som du vil være når du står for Hans trone fri for all fordervelse.

Å, jeg ber deg - hold fast ved denne

kostelige fullkommenhet i Kristus – for du er virkelig fullkommen i Ham. Iført din frelsers rettferdighet er du hellig som Ham. ”Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, mer enn det: som også er oppstått, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss.” (Rom. 8,34).

Troende kristen, la ditt hjerte fryde seg, for du er benådet ”i den elskede.” (Ef. 1,6).

Hva har du å frykte? La ditt åsyn alltid bære et smil – lev nær din mester – lev i forstaden til den himmelske stad – for snart, når din tid er kommet, skal du stige opp der hvor Jesus sitter, og regjere ved Hans høyre hånd, likesom Han har overvunnet og sitter ved sin Fars høyre hånd.

– Og alt dette, fordi vår guddommelige Herre ”som ikke visste av synd, ble gjort til synd for oss, for at vi i Ham skal bli rettferdige for Gud.”

Jesus, fariseerne og synderne

Av O. C. Iversen

Les: Luk. 7, 36-50

«**V**ar denne mann en profet, da visste han hvem og hva slags kvinne det er som rører ved ham, at hun er en syndig kvinne.»

At hun er en syndig kvinne. Hvor betegnende det er for fariseernes måte å tenke på - de som hadde så god rede på forskjell mellom «store og små syndere» at de hadde utformet et helt system av det.

Men det uttrykk er også riktig betegnende for en meget utbredt anskuelse i våre dager. Det kan nemlig nok være slik at kirkefolk noenlunde snart kan bli enige om at vi alle er syndere for Vår Herre! Men - heter det da ofte videre - det er nå også forskjell på det å være en synder.

Naturligvis, jeg vil heller ikke benekte det. Det er forskjell på den mann som bedrar sin neste, og den som gjør hver mann rett og skjel - på horkarlen og den som lever det ærbare liv! Og jeg føyer til: Det er slett ikke verd å søle seg til for å utslette denne forskjell - heller ikke i den tro at en ved det vil ha lettere for å bli omvendt til Gud. For det er aldeles ikke slik at de dypest falne syndere har lettere for å omvende seg enn den som menneskelig talt har holdt seg ovenfor vannet. Det lærer da våre fengsler oss tilstrekkelig.

Altså er det en forskjell på syndere - Jesus synes også å gå inn på det når Han i den lille lignelse i dag taler om en som som skylder femti, en annen som skylder fem hundre denarer.

Men - ja, her er et men, og det et meget alvorlig et! Jesus blir ikke stående ved denne forskjell, tvert om, Han bare antyder den. Den er jo også temmelig utvortes. Han gjør gjeldende en ganske annen, en langt, langt dypere og annerledes vesentlig forskjell mellom syndere - og siden Han en gang skal være alles - også din og min - dommer, gjør vi vel i å akte på Ham og anvende den samme målestokk som Han.

Jesus er i gjestebud i dag. Simon, en fariseer som formodentlig var litt grepet av Ham, har innbudt Ham til seg. Men for at ingen skal tro at det er noen dypere sympati mellom dem, mottar Simon Ham nokså kjølig uten de sedvanlige vennskaps- og høflighetsbevisninger.

Som de nå lå til bords - de gjorde det, jødene - åpnes døren, og inn kommer - ja, hvem tror du vel? - jo en kvinne som alle visste var en synderinne. Det behøves ikke flere betegnelser; også vi vet hva som ligger i det ord. Det er som om vi kan se et helt liv glide forbi vårt indre øye bare vi hører det.

Hun hadde så visst ikke tenkt - i de troskyldige, muntre barnedager - at det skulle gå som det gikk. Hun falt, og det plettede navn ble hennes. Han derimot som forførte henne, fikk gå fri.

- Å, hvor er det ikke syndet mot kvinnen på dette punkt! Hvor må vi ikke fryde oss over hver ny lovbestemmelse, over hvert mandig ord, hver kraftig handling, som vil rette på dette skjærende misforhold og også la mannen få føle sin straff!

Men at denne kvinne var kommet inn her! At hun våger å trenge inn i den fornemme, ærbare skare! Har hun da ikke skamfølelse engang?

Hun har kun en for øye - *Jesus*. Til Ham går hun stillferdig. Hun gir Ham på den mest ydmyke og rørende måte varme beviser på sitt hjertes kjærlighet.

Det mest forargelige av alt er dog dette: Han lar det rolig skje!

Var denne mann en profet, da visste Han hvem og hva slags kvinne det er som rører ved Ham, at hun er en syndig kvinne, og Han kunne da vel ikke i det tilfelle tillate henne å bære seg slik ad med Ham - hun den urene.

Eller hadde de her igjen et nytt uttrykk for denne Jesu underlige opptreden - Han opphevet i virkeligheten bestandig forskjellen mellom disse syndere og dem Han var i gjestebud hos. Og det var dog en himmelvid forskjell!

I atferd - hvordan kunne noen sammenligne disse bedragerer - tollerne - disse falne kvinner - skjøgene - med

fariseerne, de rettferdige og ærbare folk!

I menneskers omdømme - bøyde ikke alle seg for fariseeren? Ble han ikke hilst på med ærbødighet? Fikk han ikke den første plass over alt hvor han kom, mens det ble kastet hånende slengord etter tolleren og en slik kvinne som denne besmittede ved sin blotte tilstedeværelse?

Og så kan allikevel Jesus ta seg av disse siste som Han gjorde, «ete med dem,» ja endatil si, at fordi fariseerne ikke omvendte seg, gikk tollere og skjøger før dem inn i Guds rike. De ble slått sammen! De skulle alle den samme vei!

- Så foretrekker de da heller å si til seg selv og hviske til hverandre: «Denne mann kan ikke være noen profet» - Han er tvert imot «en fråtser og vindrikker, tollerens og synderes venn.»

Og fariseernes slekt er ennå ikke utdødd og deres anskuelser er ikke forsvunnet fra jorden. Det skulle undre meg om ikke mange også blant oss åpent og ærlig skulle vedgå at de hadde den samme mening, om du spurte dem i alvor og fortrolighet. Har *du* den mening?

Men kjære, la oss lære av Jesus! Hvorfor hefter Han seg ikke ved den store forskjell det var i det ytre liv mellom fariseeren og tolleren? Hvorfor synes Han å utslette den ved sin opptreden og tale? Hvorfor foretrekker Han så synlig tollerne og synderne?

Jo, fordi Han la mest merke til *den* forskjell det var i deres måte å søke hen til Ham på - å behandle Ham på.

Fariseerne søkte Ham nok som oftest for å fange Ham i ord eller gjerning, for ved det å få noe å anklage Ham for. Det var som regel ikke noen hjertetrang som drev dem til Ham. I høyden inviterte de Ham til et gjestebud, hvor de behandlet Ham høflig, men kaldt.

De andre mennesker derimot, de holdt seg nær til Ham «for å høre Ham.» De lot seg dømme av Ham, og fordi Han taltre opppreisende ord til dem, fyltes deres hjerte av inderlig kjærlighet til Ham.

Denne dype forskjell så ikke fariseerne, fordi de kun så på det ytre og anvendte den ytre målestokk.

Men slik var forholdet: Når Jesus talte alvorfullt om synden med den inntrengende og omfattende forståelse Han hadde av Guds bud, sto fariseerne enten uberørte - det angikk ikke dem - eller dersom de ikke evnet å skjule det for seg selv at Jesus nettopp siktet på dem, da ble de forarget. *De* var «frie,» var «Abrahams barn» - slik tale passet kun for hopen.

Og når Jesus vennlig innbød til hvile i syndsforlatelsens visshet, da overhørte de det. Hva skulle de da også med den? De skulle nok greie seg selv - det lille de muligens kunne skylde Gud var

så visst ikke noe å gjøre noen større sak ut av.

Tollerne og synderne derimot - mange av dem iallfall - denne kvinne i vår tekst, de hørte Hans ord om det menneskelige hjertes elendighet og tok dem til seg - lot seg dømme av dem.

Hvor har de vel ikke også flammet opp i denne kvinnes mørke som lyn om natten og vist henne den avgrunn hun sto ved. Men når Jesus talte videre - når Hans velsignede lepper nevnte syndenes forlatelse, hvile hos Ham for alle som strevde og hadde tungt å bære - da falt ordene vederkvegende ned i deres hjerter som regnet over den tørstende jord, og de smeltet det som ennå var tilbake av hårdhet i sinnet, og synderne kom til Ham, bøyde, forsagte - de gikk fra Ham oppmuntret med lyst og kraft til å begynne et nytt liv.

Men vi skal i denne forbindelse ikke bare nevne tollere, syndere, denne kvinne. Det kom også andre til Jesus. Nikodemus f.eks. og Johannes og Peter, disse edle unge mennesker - og Jakob som jødene kalte «den rettferdige,» og Paulus, den ivrige lovens mann. Også dem gikk det på samme måte. Peter bekjenner: Herre, hvem skal vi gå til? - da det var spørsmål om å forlate Ham. De hadde ingen annen å holde seg til.

Og Paulus, han erklærer jo det for «et troverdig ord, fullt verdt å motta: Kristus Jesus kom til verden for å

frelse syndere.» - Og føyer til: «- og blant dem er jeg den største.»

Tenk, han den største av syndere! - Saken er den - de stanset ikke ved den dom som folk eller deres egen mer eller mindre sløve samvittighet felte over dem - men Gud fikk tale inn til dem gjennom Sønnen og lære dem at det ikke var det ytre liv det skulle sees på først - men det ville bli spørsmål om *hjertet*, om *det* var rent, om *det* eide kjærligheten - den som er lovens fylde.

Og blant oss går det alltid likedan! Stiller et menneske seg ansikt til ansikt med den Hellige Gud, da stanser han ikke ved en ytre sammenligning med andre, verre syndere og blir så noenlunde ren ved det. Da gyser ikke den unge kvinne med et uplettet liv tilbake for sin falne søster - hun kjenner sitt hjertes fordervelse, om hun ikke vet av noe ytre fall.

Den følelse: Jeg skylder bare femti denarer, hun og han hele fem hundre - den forsvinner for alltid, og tilbake står den ydmykende og dog salige erfaring: Jeg mangler all ære for Gud.

Har *du* gjort denne erfaring?

Altså, venner, det er ikke den vesentlige og avgjørende forskjell mellom syndere, at en er en stor, en annen enn liten synder - men det er derimot dette, at en er en botferdig, en annen en ubotferdig synder. Den ene er likegyldig overfor sin synd eller tenker å kunne greie seg mest selv - den annen frykter

for, bedrøves over sin synd og vet seg ikke noen annen til frelse enn den korsfestede Jesus Kristus.

Men så videre - når Jesus virkelig får bli den ene synders hjelper, mens den annen ikke trenger Ham, da blir det forskjell også i den måte de forskjellige behandler Jesus på. Den som skjenker oss - ja, overøser oss med gode gaver føler vi jo alminneligvis takknemlighet mot. Men hvilken gave er nå vel større enn syndenes forlatelse med den hjertefred den gir? Hvordan kan den annet enn skape takknemlighet? Og større for hver gang den fornyes?

Se på teksten! Simon så høflig, men isende kald - kvinnen så lite formell, men ivrig visende sin kjærlighet! Hun hadde jo fått sin synd - sin meget erkjente synd - forlatt. Og for hjertefreden Jesus hadde gitt henne ved det måtte hun takke - kunne ikke la det være.

Men Simon stakkar, han hadde lite erkjent, intet søkt, derfor intet fått. Så forble også hjertet kaldt.

Er du og jeg av dem som har søkt og funnet nåde hos Jesus, da må vi elske Ham, annet er umulig. Da må det være følelse av takknemlig kjærlighet i vårt hjerte, da må den gi seg uttrykk i det at vi tjener Herrens små, de fattige, syke, hjelpeløse - for da tjener vi Herren.

Og vi elsker dem som har erfart det samme - ja, skulle vi hatt uvenner, da må vi søke forsoning - for den som har

fått mye forlatt må da vel være villig til å ettergi en annen en ubetydelig gjeld?

Ingen da være engstelige angående syndsforlatelsen. Du behøver ikke å gi deg til å synde for å få den - tenk over ditt liv, legg Guds hellighets krav over det, og du skal visst måtte innrømme: Det er mer enn nok å be om forlatelse for.

Gjør da det! Og fortsett så med å gå i dybden. Tro aldri du er kommet langt nok i å erkjenne din synd. Nei, alltid dypere innad, alltid nærmere Gud med trang etter nåde, og du skal stadig bedre forstå hvor rik Han er på forlatelse, og vil erfare: At den som er mye forlatt elsker mye.

Det gi Gud deg og meg for Jesu skyld! Amen.

**Vad Han har gjort för evigt gäller:
Han är min rättfärdighet;
Lagen mig ej mera fäller,
Se'n Han blev min helighet.
O, vad vil jag mer begära,
Se'n jag nu förstått Guds råd?
Må jag leva til Hans ära,
Må jag sjunga om Hans nåd!**

Lina Sandell

Nåden derimot...!

Av P. Waage-Erichsen

Nåde er motsetningen til fortjeneste.

Jeg vet at det er mot vår natur å tilegne oss nåden - vi kan ikke forstå slikt. Men Gud krever ikke at vi skal forstå. Han vil vi skal tro.

Og vi har ingen annen utvei - vi må søke hvor vi vil, det er ingen annen dør ut til virkelig frihet enn nåden i Kristus. Derfor, broder, vil du bli fri så søk ut der - gå til Kristus Jesus, grip et slikt

ord som det: «For loven ble gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus.» (Joh. 1,17).

Det er ved slike ord Gud har lagt broen mellom seg og oss - det er en kjærlig og mektig hånd Han strekker mot oss. Grip denne trofaste hånd! Gå ut på denne bro! Tro meg, den bærer - bærer trygt og sikkert over i frihetens - den virkelige frihets - velsignede land.

Fred være med dere!

Av W. F. Besser

Da det var blitt kveld samme dag, den første dag i uken, var dørene lukket der disiplene var, av frykt for jødene. Da kom Jesus og stod midt iblant dem og sa til dem: Fred være med dere! Joh. 20.19

Sent om kvelden på oppstandelsesdagen - få timer før midnatt - var disiplene fremdeles forsamlet. De satt til bords, og deres bordsamtale var Jesus: Noen av dem hadde sett Herren i løpet av denne dagen - for to av dem hadde Han brutt brødet i Emmaus. Hvorfor hadde Han da ennå ikke trådt frem midt iblant disiplene?

Han hadde sagt dem at Han ville gå forut for dem til Galilea - hvorfor ville Han da ikke besøke dem på deres smerters sted i Jerusalem? Slike og andre spørsmål engstet de arme disipler, og det ville ikke lykkes for dem å lære seg til oppstandelsens glede.

Den frykt som hadde inntatt dem på Oljeberget og drevet dem på flukt, holdt ennå deres hjerter fanget. Bak lukkede dører var de forsamlet, en forskremt, fryktsom og svak liten skare! Hva skulle Han gjøre, den kjære Herre? Han kunne ikke vente til den lovede åpenbaring i Galilea - ennå om kvelden den samme dag må Hans hjertelige kjærlighet bringe sine påske-

gleden, og det må hete hos dem:

**«O salig påskedag!
Nå har vi vunnet sak,
Langfredags bitre minne
Må nå så søtt hensvinne -
For Jesus vant med ære,
Hans navn velsignet være!»**

Luther sier: «Disiplene, som av frykt krøp sammen i en hop i den skjulte krok, det er egentlig de sønderknuste, elendige og hungrige sjeler og de arme, svake samvittigheter som synden trykker: Til trøst for dem kommer evangeliet, og dem smaker det også.»

Før den oppstandnes fredshilsen ennå traff disiplenes ører, så deres øyne oppstandelsen og livet - for Jesus stod midt iblant dem, mens dørene var lukket. Lås og slå kunne ikke hindre den oppstandnes forklarede legeme. Likesom Herren var gått ut av graven gjennom den forseglede stein, slik trådte Han her inn gjennom lukkede dører. Likesom Han i Emmaus forsvant for disiplenes øyne, slik ble Han her synlig for deres øyne.

Vi så Hans herlighet! Av Erik Pontoppidan 1698 – 1764

«Vi så Hans herlighet, den herlighet som den enbårne har fra sin Far, full av nåde og sannhet,» sier apostelen.

Da, arme synder, i den elendige Jesus kan du også finne en hellig Jesus, full av nåde og sannhet, så vel som full av blodige sår. Ser du ikke mer i Ham enn et avmektig menneske, da blir du ikke vår at Han er Gud og mann i *én* person, fordi Han skulle være mellommann mellom Gud og menneskene.

- Da blir du heller ikke vår, at Han er det Guds Lam som har sterke nok skuldre til å bære verdens synder, og betale Guds rettferdighets krav inntil siste skjerv?

Sannelig, da Han er såret for våre synder, knust for våre misgjerninger og ikke for sine, så tillater Guds rettferdighet ingenlunde å slå og knuse oss eller kreve betaling på ny av oss, så fremt vi i troen, av et botferdig hjerte gjøres ett med Ham.

Dobbel betaling tar jo ingen rettferdig mann, langt mindre den rettferdige Gud.

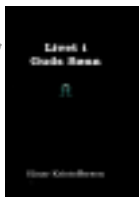
Se da du bedrøvede synder, se hvilket menneske Jesus var den gang Han var under dine synders byrde, og sto i ditt sted.

Se hen på Ham som de slangebitte israelitter i ørkenen på kobberslangen. Se opp til Ham, din tros opphavsmann og fullender. Hans lidelse er for lenge siden til ende, men dens frukt varer evinnelig og strekker seg til alle, så fremt de bare omvender seg og tror.

Hans spott og skam forsikrer deg om evig ære, Hans nakenhet om skjul for dine synder, Hans tornekrone lar deg plukke vindruer av torner og fikener av tistler, Hans hudstrykelse av-verger Guds vredes ris.

Bøker og hefter for salg:

Se: www.ekrist.net

Også info:

tlf.: 92 62 92 98 og
bladet@tele2.no

Fattigdom og salighet

Av P. G. Sand

«Og Han løftet sine øyne, så på sine disipler og sa: Salige er dere fattige, for Guds rike er deres. Salige er dere som nå hunger, for dere skal bli mett. Salige er dere som nå gråter, for dere skal le.»

Luk. 6,20-21

Det er en alminnelig oppfatning blant denne verdens barn, at veien til himmelen er en gledesløs vei. Men verden tenker og taler i denne som i alle andre henseender stikk motsatt Guds ord. Skriften lærer nemlig at kun de sanne troende er lykkelige, kun de har fred og sann glede i sine hjerter. De er jo borgere i det rike som er «rettferdighet og fred og glede i Den Hellige ånd.» (Rom. 14,17)

Frelseren sier om disse at de er fattige. Men å være fattig betraktes jo som en stor ulykke, mens rikdom av de fleste ettertraktes som noe som kan gjøre mennesket lykkelig. Det er imidlertid åndelig fattige Frelseren priser salig. Åndelig fattigdom er altså et særmerke på dem som er salige på jord.

Men fattige i denne forstand er jo alle mennesker av naturen, for enhver av oss mangler den rettferdighet som vi skulle ha for Gud - vi mangler lys, fred og kraft, og er aldeles udugelige i oss selv til å vandre på Herrens veier. Og dog mener ikke den Herre Jesus alle - når Han taler om de fattige i ånden. Han sikter til dem som har lært å se og kjenne sin fattigdom. Disse mennesker

føler at de er ugudelige i seg selv.

Er du en av dem, min venn, da kjenner du at du mangler den kjærlighet til Gud og mennesker som Gud krever av deg i sin lov. Mens hjertet er fullt av den egenkjærlighet som er deg forbudt. Du skulle være saktmodig og ydmyk av hjertet som Jesus var, og i stedet kjenner du på tilbøyelighet til vrede og selvbehag. Ditt hjerte skulle være fylt av en hellig lyst til å gjøre Guds vilje i alle henseender, og i stedet kjenner du lyst til all slags synd. Du skulle bedrøves inderlig over din ulydighet mot Herren, men du er lettsindig og tar det lett med synden. Med ett ord - du har synd i overflod, men mangler den sanne hellighet!

Å være åndelig fattig på denne måten vi her taler om, er i Skriften betegnet som noe godt, da det jo er et verk av Den Hellige Ånd. Derfor synes du at du også mangler den sanne fattigdom.

Kunne jeg bare være riktig fattig, sier du kanskje, men jeg mangler også dette.

Den i sannhet åndelig fattige finner ikke trøst, verken i sin syndsbejelse, sin anger, sin omvendelse, sin tro,

sin bønn, sin kjærlighet eller sin helliggjørelse. Han hviler ikke ved noe i seg, og nødes derfor til å se seg om etter en ankergrunn utenfor seg.

Når så evangeliet kommer og tilbyr en Kristus som har lidt for urettferdige og er død for ugudelige - en frelser - som er kommet for å gjøre virkelige syndere salige - da finner slike trøst.

Ikke sant, kjære venn? Jesus er nettopp en mann som passer godt for deg. Du er en virkelig synder, og Han er en virkelig frelser. Du har fortjent døden, og Han er død i ditt sted. Du er skyldig til lovens forbannelse, men «Kristus har frikjøpt oss fra lovens forbannelse, da Han ble en forbannelse for oss.» (Gal. 3,13) Din samvittighet dømmer deg til straff, «men Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom.» (Jes. 53,5).

Er du åndelig fattig, min venn, da vender du deg ikke bort fra den frie nåde som er deg skjendet i Kristus, men du åpner ditt hjerte for den, idet du setter din lit til Hans fyllestgjørelse for dine synder.

Den i sannhet fattige hungrer og tørster etter rettferdighet, og når denne rettferdighet tilbys ham i Kristus, vil han da avslå den? Han bedrøves over at han er så jammerlig, blind og naken,

og skulle han da ikke glede seg over det herlige budskap at Kristus har fullbrakt alt i hans sted? Den som intet finner i sitt eget hjerte av oppriktighet, alvor, sønderknuselse, botferdighet, tro eller kjærlighet, men tilstår at han i seg selv er en rett og slett ugudelig, skulle ikke han juble når han får høre at hver «den som vil, han får ta livets vann uforskyldt!» (Åp. 22,17)

Vi forstår altså, at det beste kjenne-tegn på en åndelig fattig, ikke er dette å klynke og klage over synden, (for dette gjør mange som i sitt hjerte har mer eller mindre selvtilfredshet) men dette - at man uten innvendinger mottar og tilegner seg den frelsens gave som Herren har gitt oss, ved å sende sin Sønn til verden.

Så synger den fattige i sitt hjerte:

**Ren og rettferdig
Himmelen verdig
Ikke i meg, men i Jesus jeg er.**

«Guds rike er deres.» Du eier altså himmelrikets rike, du fattige. Han sier ikke at det skal bli ditt, men det *er* ditt. Tenk det er nå ditt! Men hva er da Guds rike? Det er som vi før har hørt - rettferdighet, fred og glede i Den Helige Ånd. Du eier altså rettferdighet, fred og glede, som motsetning til din fattigdom, hunger og sorg. Kristi rettferdighet er din rettferdighet. Det er mange hull i din «hverdagsdrakt,» men Kristi lydighets «beste kledning» er

iført deg - Hans hellighets skjønn
«bryllupsdrakt» smykker deg.

«Salige er dere som nå hungrer, for dere skal mettes.» Du hungrer og mettes på en gang - hungrer ved å se på

på den synd som gjorde skilsmisse mellom Gud og deg – mettes ved å se hen til Ham som har «borttatt synden ved sitt offer» og igjen ført deg tilbake til Ham som du var skilt i fra.

Frykt ikke!

Av Friedrich Wilhelm Krummacher 1796 - 1868

Da disiplene hørte dette, falt de ned på sitt ansikt, fylt av frykt. Og Jesus gikk bort og rørte ved dem og sa: Stå opp og frykt ikke!

Fra deres korte himmelflukt kastet ned i angst ligger våre disipler som døde i støvet og ville snarere våge alt annet enn å løfte opp sitt blikk, så lenge de merker den evige i nærheten.

Se, da treder Mesteren hen til dem igjen: «Stå opp og frykt ikke!» Slik talte Herren til de skjelvende. Hvor stor og herlig står Han ikke i dette tilrop - den mann «som også vind og hav er lydige!»

Den evige majestet inngir synderen frykt - Jesus forbyr ham å frykte - han skal uten frykt nærme seg den.

Moses roper til synderen: «Skjelv!» - «Skjelv ikke,» sier Jesus, imot loven. Guds doms torden lyder omkring meg - Jesus byr meg vel til møte å kaste mitt bryst imot tordenen. Av Guds fingre står det skrevet på evige tavler: «Forbannet være hver den, som viker fra Herren!» Vi er avvekete. Men Jesus sier: «Engst dere ikke! Vær uforsakte, vær frimodige!»

- Ikke sant, det er et dristig vågestykke? - Det ville være mer enn dristig for enhver annen. Ingen engel torde tale slik, for den allmektiges vrede ville knuse ham - ja. det tilkom ikke den Herre Jesus selv, hvis Han ikke uttalte det med den munn som ville forstumme for syndere i misdederdøden.

Uttalte Han det ikke som det lam, som i vårt sted var beredt til å stille seg selv under alle den fornærmede majestets vredeslyn, så var dette «frykt ikke,» ropt til synderen, ikke annet enn et åpenbart opprør imot den tre ganger hellige. Det var en motsigelse imot Gud og Hans sannhet så formastelig, at selv Satan neppe noensinne kom frem med en slik.

Men Jesus har noe å sette bak sitt rop - nemlig en fullkommen lydighet og forsoningens blod. Slik tør Han våge å motsi Guds og Hans lovs trusler - og når disse byr synderen å beve, da å rope frimodig til ham: «Bev ikke!» - Hvem vil fordømme!

Velsignelsen i Kristus Jesus! Av Einar Kristoffersen

16. Velsignelsens kalk som vi velsigner, er den ikke samfunn med Kristi blod? Brødet som vi bryter, er det ikke samfunn med Kristi legeme? 17. Fordi det er ett brød, er vi ett legeme enda vi er mange. For vi har alle del i det ene brød. 1 Kor. 10, 16 - 17

A Jesus - Skriftens innhold, kjerne og endemål!
Du kan se for deg bildet av to forskjellige kaker, og oppdelingen av dem - du har såkalte skuffekaker som du deler opp på kryss og tvers - følger du linjene så leder de hit og dit, hver linje til sitt sted - men så har du den runde bløtkakeformen, hvor alle linjene fører inn til samme sentrum.

Dette er gjennomført gjennom hele Skriften, fra det første ord: «- i begynnelsen skapte Gud -.» To ganger i åpenbaringsboken sier Jesus om seg selv: «*Jeg er begynnelsen og enden -.*» (Åp. 21,6; 22,13).

Det du da leser i skapelsesberetningen er altså ikke bare en tidsangivelse, men kan leses slik: «I *Jesus* skapte Gud himmelen og jorden.» Dette understrekes også i evangeliene og i apostelbrevene, hvor det blant annet vitnes: «Alt er blitt til ved Ham, og uten Ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til.» (Joh. 1,3). - «Han var i verden, og verden er blitt til ved Ham, og verden

kjente Ham ikke.» (Joh. 1,10).

Hører du dette Skriftens vitnesbyrd om hvem Jesus - Han som vandret omkring her på jord - egentlig er?

- Og videre: «Av Ham og ved Ham og til Ham er alle ting.» (Rom. 11,36). - «I Ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt ved Ham og til Ham. Han er før alle ting, og alt består ved Ham.» (Kol. 1,16-17).

Det var det første *ord* i Skriften, og som du ser, det «skar inn» til Kristus!

Hva med det første *menneske* i Skriften - Adam? Har du lest der det står om Adam, at han ikke fant noen medhjelp som var hans like blant det skapte? (1 Mos. 2,20). Så danner Gud Eva av mannens ribbein og fører henne til ham. - Da skal du merke deg hva Adam sier: «Denne gang er det ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt. - for av mannen er hun tatt.» (1 Mos. 2,23).

Ser du bildet på Kristus og bruden? Det er de Jesus kjenner igjen som sine - de som er født ved Ham, de som er blitt ett med Ham ved å ete Hans kjød og drikke Hans blod. (Joh. 6,53). - Han kjenner *sitt eget* i dem!

De andre sier Han nettopp dette til: Jeg kjenner dere ikke! Med andre ord, dere er ikke *av meg!* - Selv mange som hadde gjort mektige ting i Hans navn skal komme til å høre disse forferdelige ord på den siste dag. For tross alle deres gjerninger og ord - og ikke minst; bruk av Jesu navn (Mt. 7,22) - var de selv ikke av Ham.

Så ser du da hvordan f.eks. ofringene fra Abels offer av, vitner om og peker på Ham. - Hvordan de forskjellige personer Gud utvalgte til å lede og frelse Israel gjennom historien er forbilder på Ham - Gud valgte alltid ut *én* mann. - De skulle berges ved *én* mann.

Og Kristus er endatil lovens endemål, til rettferdighet for hver den som tror. (Rom. 10,4). Når Moses forkynner loven, og sier: «*Den* som gjør dette!» - er også det et vitnesbyrd om Jesus. - *Han* er nemlig den som gjør dette - oppfyller loven.

Slik lærer Den Hellige Ånd et menneske å lese Skriften. Og senest i dag hørte jeg beretningen om Emmausvandrerne lest igjen - og hva hører vi der: «Og Han begynte *fra Moses* og *fra alle* profetene og utla for dem i *alle* Skriftene det som er skrevet *om Ham.*»

(Luk. 24,27). *Alt* peker inn til Ham!

Så snart du begynner å fokusere på noe *eget*, noe *du* har gjort, noe *du* har blitt - ja, så begynner du å skjære på tvers av disse «linjene,» som alle peker hen på Jesus.

Se på Jesus! - Det er ikke bare en påminnelse om at du trenger det *også* - men at det rett og slett *er det* du trenger til!

Det er sant som sangeren vitner: «Jesus, Jesus! Alt det du treng for himmel og jord, er gøymt i det eine ord!»

Ja, men det er jo tross alt jeg, min person, som skal bli frelst! - Ja visst, men hvordan går så det til? - Ved at din person settes i aktivitet? - Nei, ved å se på Jesus! - *Evangeliet* er en Guds kraft til frelse!

Hva skal redde et menneske som ligger halvdød - (Skriften går så langt som til å forkynne, at vi er *døde* (blant annet Ef. 2,1)) - ute i ørkenen, slik vi hører om det i beretningen om Den barmhjertige samaritan? - Er det ett eller annet han må gjøre? - Nei, han må tilføres noe, nemlig væske, det som hans legeme trenger til livets opphold. Redningen ligger i noe utenfor ham. Et noe haltende bilde, men dog - din redning er i Jesus, hva Han er og hva Han har gjort!

Ja, men det er vel noe som heter kristen vekst, det er jo ifølge Guds ord tale om en fremgang i kristenlivet, en skal jo ikke bli værende på melkestadiet?

Dersom Skriften får tale om det - og ikke mennesketanker - skal du se at linjene heller ikke brytes da. Hør bare apostelen Peters ord om saken: «Men voks i nåde og kjennskap *til vår Herre og frelser Jesus Kristus!*» (2 Pet. 3,18). Hvor endte linjen her? - Jo, hos *Jesus!*

Ja, men hva med mitt forhold til verden da, ugudelighet og synd - i det hele tatt det som er Gud imot? Hør igjen: «For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker. *Den* opptrukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er.» (Tit. 2,11-12). - Og igjen - hva kristen vekst og bevarelse angår: «For det er godt at hjertet blir styrket ved *nåden!*» (Hebr. 13,9).

Og hør hva apostelen Paulus sier, idet han tar farvel med de troende i Efesus: «Og nå overgir jeg dere til Gud og Hans *nådes* ord.» (Ap.gj. 20,32).

«Fordi det er ett brød, er vi ett legeme enda vi er mange. For vi har alle del i det ene brød.» (v.17).

Efeserbrevet taler om Guds viljes hemmelighet, det vil si, noe som har vært skjult, og nå åpenbares - nemlig «om en husholdning i tidenes fylde: å samle alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden (Ef. 1,9-10) - derfor er i Kristus ikke lenger jøden noe fremfor hedningen, mannen noe fremfor kvinnen, den frie

noe fremfor trelen osv. - fordi de er alle én i Kristus Jesus, står det. (Gal. 3,28).

Paulus skriver så klargjørende om sin oppgave som en Herrens tjener - en Herrens apostel: «Og Ham (Jesus) forkynner vi, idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom, for å fremstille hvert menneske fullkomment *i Kristus.*» (Kol. 1,28).

Ethvert menneske *er* fullkomment i Kristus! - Tenk over det! - Du er fullkommen i Ham! - For det du skal føres inn i ved Ordet, blir jo ikke først fullkomment ved at du treder inn i det - nei, det er allerede fullkomment!

Du er altså én person for Gud i deg selv, og en annen for Ham i Kristus.

Hvordan vil du møte Gud? Blir det ikke da et rop her inne i ditt eget bryst, om at også du må få følge den rette linje inn til sentrum? - Inn til Jesus, i hvem «alle visdommens og kunnskapens skatter er skjult til stede.» (Kol. 2,3).

Legg merke til hva som sies: - at de er *skjult* til stede. - Det er altså ikke noe som uten videre sees. Derfor er det også så mange som strever med å frelses og helliggjøres ved hjelp av loven og formaningene og ekstra ånds-fylde osv. - mens sannheten altså er, at alt dette er gitt oss uforskyldt av nåde i Jesus Kristus - der du sitter nå!

Kanskje du må si: - å det er liksom så

trangt hos meg! - Jeg får ikke gitt rom for Jesus som jeg så gjerne ville! Da skal du få glede deg over og takke Ham for at det er rom nok for deg hos Ham! Da kommer også gleden og fri-modigheten, og dermed også Guds kraft inn i livet - når du får tro at alt i ditt gudsforhold beror på Jesus. - Og det kan vel ikke mangle noe ved Ham!

«Velsignelsens kalk som vi velsigner, er den ikke samfunn med Kristi blod? Brødet som vi bryter, er det ikke samfunn med Kristi legeme? Fordi det er ett brød, er vi ett legeme enda vi er mange. For vi har alle del i det ene brød.» (v.16-17).

Stans nå opp for denne sannhet, at Guds vilje for deg er å samle deg - sammen med alle sine - til ett i Kristus Jesus! Hans vilje for deg er altså å få

skjule deg i Ham. - Likesom Han slaktet dyr på fallets dag for å skjule deres skam, disse Hans kjære som hadde falt - så er det også Hans vilje - ja, attrå, å få skjule deg i Jesus, så du kan stå for Ham som en ny skapning, rettferdig, hellig og ulastelig.

Tenk at dette er en fri gave! - Ufor-skyldt av nåde. Vi er rettferdiggjort i Kristus, ved vår tilflukt til Ham.

Hvordan ser en slik en ut? - En slik som tar sin tilflukt til Ham? «Naken jeg om kleder ber, Hjelpeløs til nåden ser.»

Er det noen slike til stede her nå - ja, så skal du vite at det er umulig at du ikke også har fått del i det. - Han kom deg jo i forkjøpet, da Han gav sin Sønn til en soning for all din synd, *før* du kom inn i denne verden, og nå skulle Han altså holde det tilbake for deg, når du ber Ham om det!

**Ser jeg meg i verden om,
Tenker på de svunne dager,
Hva som gikk og hva som kom,
Og hva ennå står tilbake,
Nei, for all den ting jeg visste,
Kan jeg aldri Jesus miste!**

**Aldri, aldri jeg min trøst
Slippe kan i jordens daler.
Du som har min sjel forløst,
Og som fred til hjertet taler,
I ditt navn la hjertet briste,
Så skal jeg deg aldri miste.**

Holtanemøtene 2008

Også i år planlegger vi sommermøter på Holtane bedehus, Sannidal i Kragerø, og vil med dette få gjøre oppmerksom på det, overfor alle som måtte ønske å samles noen dager om Guds ord her. **Du er hjertelig velkommen!**

Møtene er bestemt lagt til uke 30 og begynner med kveldsmøte onsdag 23 juli - avsluttes med formiddagsmøte søndag 27 juli.

Talere i år blir Sven Berglund, Godøy, Asger Jensen, Bornholm, Danmark og Einar Kristoffersen, Kragerø .

Ta gjerne kontakt for info angående overnatting o.l. (se adr. og tlf.nr. under!). Vær tidlig ute, dersom du ønsker overnatting på Støa Camp. Tlf.: 35 99 02 61 (Gjør da oppmerksom på at dere skal delta på møtene).

Møteoversikt: <http://www.ekris.net/dgev/holtane.htm>

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror.:** 2801.08.00945